DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen. Hand. 8 : 12.

En hij zeide: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is. En hij gebood den wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zoo Filippus als de Kamerling, en hij doopte hem. Hand. 8 : 37, 38.

No. 7.	1 April 1906.	11de Jaargang.

DE NIEUWE TIJD.

Het Voorgevoel van den Engel.

Uit „De Weg tot den Vader" door H. Lhotzky.

(Vergelijk met den toestand der godsdienstige wereld van den tegenwoordigen tijd.)

Gelukkig de menschen, die het aanbreken mogen beleven van een nieuwen tijd! Het moet echter werkelijk een nieuwe tijd zijn, waarin iets nieuw wordt, waarin ook menschen kunnen vernieuwen.

Er zijn tijden waarin zich alles volgens oude vormen afspeelt. De menschen, de gedachten, het leven zelf, alles schijnt zich slechts te kunnen bewegen langs afgezaagde sporen, op voorvaderlijke wijze, als bevangen door een verlammende ziekte. Dat zijn tijden waarin men ook van God niets weet, dan het oude, overgeleverde, dat dan als leerstelling, als vroom gebarenspel en geestelijk recht der gewoonte in vaste, godsdienstige banen wordt ontrold. Een onmiddellijk ingrijpen en beleven van God in goddelijke onafhankelijkheid schijnt iets volkomen ondenkbaars, ja, als een in de hoogste graad onrechtvaardig verlangen en hopen, dat evenals bijgeloof wordt weggecijferd. Zulke tijden van ver zijn van God en van onmogelijk achten van een nieuw onmiddellijk beleven van God heeft het oude Israël in overvloed gekend. Zij traden op in regelmatigen terugkeer, als op aarde een bizonder goddelijk worden niet was begrepen en daarom niet tot doorbraak en algemeene waarde gekomen. Dan was steeds het natuurlijke gevolg geweest, dat de goddelijke krachten, die in werking wilden treden, terug werden getrokken en dat op aarde dientengevolge de goddeloosheid en de jammer toenamen.

In zulke tijden leefde de oude priester Zacharias. In dien tijd duurde de toestand van volkomen gemis aan openbaring reeds langer dan ongeveer 200 jaren; gerekend van af de laatste profeten. Er waren dus geheele geslachten gekomen en gegaan, die niets hadden gezien van het eigenlijk leven van Israël en het daarom ook weinig begrepen. Want zoo zijn wij nu eenmaal aangelegd, dat ons begrijpen onmiddellijk afhankelijk is van ons zien en beleven.

In zulke tijden hebben de werkelijk godvruchtige menschen het 't moeilijkst. Zij leiden tenminste volgens de beschouwing der tijdgenooten het overtolligst en in werkelijkheid ook een onbevredigd leven. Dat waarvoor hun hart gloeit bestaat in het algemeen niet, of slechts heel in het verborgen en wordt daarom ook niet begrepen en daardoor verkeeren zij om zoo te zeggen in een voortdurenden tweestrijd. In het wereldsch bestaan voelen zij zich niet thuis en zijn buiten de vreugden daarvan gesloten, het godsbestaan is er slechts als hoop, maar niet als werkelijkheid.

Het kan een ware straf zijn onder zulke omstandigheden het priesterambt te vervullen. Het goddelijke is dan een lang voorbijgegane toestand, waarover men spreekt als over een grijsaard, die in zijn gebrekkigheid altijd maar vertelt van de kracht en frischheid zijner jeugd. Maar dat alles is zoo geheel voorbij, zoo hopeloos en onherroepelijk tot herinnering verstijfd; en vóór hem ligt slechts de dood. Dat is de toestand waarin de godsdiensten verkeeren. Dat een levende God zich ook tegenwoordig zou moeten toonen, dat in de toekomst, en wel niet in nevelachtige verte, maar zoo mogelijk in onmiddellijke nabijheid iets veel grooters moet liggen, als ooit een verleden kon aantoonen, voor deze levende hoop is de zin bijna gestorven.

Natuurlijk ontbrak het ook toen niet aan lieden, die alle zorg der godvruchtigen over het ontbreken aan openbaringen en goddelijke teekenen beantwoorden met de onvermoeide prediking: Alles is er. Wij hebben niets meer noodig, dan hetgeen wij bezitten. De Heilige Schrift verzekert uitdrukkelijk, dat reeds onder Salomo de wolk Gods in den tempel is getrokken. Wie dus in den tempel staat, die staat in Gods nabijheid. Het hapert slechts aan het geloof, als iemand de kracht Gods niet bezit. Gij moet gelooven aan de zondevergeving, die de hoogepriester ieder jaar uit het Allerheiligste brengt, gelooven aan de uitwerking van het offer, gelooven aan de krachten van het gebed en den priesterlijken zegen. Wonderen en teekenen van God zijn tegenwoordig niet meer noodig. Dat was vroeger zoo, toen het geloof nog eerst moest worden opgewekt, maar tegenwoordig is het er, tegenwoordig is die grootsche ontwikkeling van onzen godsdienst, die alles biedt wat een mensch noodig heeft om te sterven; daarom zijn er geen direkte daden van God meer noodig. Integendeel zou ons gelouterd erkennen daardoor slechts verstoord worden.

Ach ja, godsdiensten bezitten werkelijk alles wat tot sterven noodig is. En het arme volk geloofde, geloofde met geweld, geloofde alles wat men het beloofde, geloofde tegen ieder verstandig, eenvoudig denken in, geloofde tot in het onmogelijke, evenals de schapen die geen herder hebben.

O, deze geloofstrompetten, die wolken zonder water, die blinden die de blinden leiden. En dagelijks kronkelden de rookwolken van het offer ten hemel, maar in den hemel klonk het: ik wil uw offer niet; gonsden de ellenlange tempelgebeden — maar in den hemel was het: dit volk eert mij met de lippen, maar zijn hart is verre van mij; weerklonken de liturgiën met plechtige koren, bazuinen, trompetten en in den hemel werd gezucht: spaar mij toch het geschreeuw van uw liederen, want ik kan uw harpspel niet aanhooren.

In zulke tijden nemen goddelooze wereldlingen, die van dit alles verre staan de ware plaats in, en bezitten ook de grootere zekerheid. Zij hebben voor nieuw intredend heil een open oog, omdat hun geest nog vrij is van den onduidelijken, onwaren godsdienstzin. „De laatsten zullen de eersten zijn," sprak Jezus eens beteekenisvol.

Maar zulk een arme priester als Zacharias stond er midden in, en moest goed- of kwaadschiks, door stand en ambt gedwongen den tempeldienst verrichten. De geheele ellende van zijn tijd droeg hij priesterlijk op het bekommerde en verlangende hart. Hij zou het niet hebben durven uitspreken, wat hij overdacht en voelde. Zulke ketterij zou hem onmogelijk hebben gemaakt — maar voor God heeft hij het gebracht, evenals zijn vrouw Eiisabeth. Er wordt van hem gezegd: zij waren beiden vroom voor God! Vroom voor God zijn is iets heel anders dan vroom voor de menschen of in den een of anderen tempel of kerk zijn. Die vroomheid staat hooger dan alles wat menschen zien, en ziet verlangend uit naar den levenden God, die wat nieuws, groots en goeds moet in werking brengen, evenals van ouds en nog veel meer. Innerlijk vroom voor God, uiterlijk midden in het godsdienstbestaan van zijn tijd, zoo was Zacharias oud geworden. Men kan ook oud worden in zulk een eentonigheid en eenzaamheid. En als zichtbaar teeken van zijn onvruchtbaar werken, moest hij levenslang treuren over een onvruchtbaar huwelijk.

Daar kwam de nieuwe tijd. Heel zacht en voor de menigte onmerkbaar trad hij binnen met engelenschreden, als aangetrokken door het verlangen van den ouden priester. Hij kwam op een dag in een engelengestalte, juist toen deze voor het altaar stond, en de aloude liturgie uitvoerde. Dat was op zichzelf al iets ongehoords. Uit den ouden tijd was zulks bekend. Maar voor de nieuwe dogmatici van den toenmaligen tijd was dat ten eerste overbodig. Het geloof heeft toch geen engel noodig; ten tweede bestonden er voor velen geen engelen! Wat zouden die heeren wel gedaan hebben, als een hen was tegemoet getreden.

Maar Zacharias was heel rustig, in het geheel niet verwonderd, want volgens zijn bijbelsche opvatting waren engelengestalten noch verschrikkend, noch onmogelijk. Verwonderd was hij pas toen de engel sprak: „Zacharias, uw gebed is verhoord, uw vrouw Elisabeth zal u een zoon baren."

Sedert wanneer was wel in het huis der lieve ouden dit gebed geheel verstomd? Zeker sinds vele, vele jaren. En plotseling was het daar levend geworden uit den tijd van hun jong huwelijksgeluk, als blijde, onbegrijpelijke, groote werkelijkheid in engelengestalte. Een gebed gaat dus niet verloren. De op God gerichte gedachte is een werkelijkheid, die eens plotseling te voorschijn kan treden, ook nog na jaren, als die gedachte lang is vergeten en verdwenen.

Daarom kunnen zulke lieden God's werktuigen worden. Wereldlingen kunnen dat niet ondanks alle oprechtheid. Zij hebben geen begrip voor den levenden God. Maar zij, die den nood van hun tijd met bewustheid voelen en dragen voor God, kunnen het. Bij hen komen ook gebeden op. Wereldlingen hebben geen gebeden die kunnen ontwaken.

Maar wonderbaar was het toch. „Hoe zal zich dat toedragen?" brengt Zacharias in het midden. Maar de engel antwoordde: ik ben Gabriël, die voor God sta. En daaraan zult gij het weten, dat gij stom zult zijn totdat het kind geboren is.

Zoo was de nieuwe tijd ontstaan. De oude priester mag stom worden. Dat is het teeken van den nieuwen tijd. De liturgiën zullen hem dikwijls zwaar genoeg zijn geworden. Daarmede moest hij geheel ophouden en dat heeft hij zeker gaarne gedaan. En niemand kan zoo goed alles overdenken als de stomme, de zwijgende. Dat heeft de nieuwe tijd noodig: Zich volkomen bepalen bij het ongehoord groote. Het hindert niets, dat de priester verstomt. Ten slotte zal de nieuwe tijd spreken en zegenen zonder dien priester. En de engel heeft het vermoed en zijn vermoeden in werkelijkheid omgezet, toen hij het groote Evangelie van Hem die komen zou verkondigde, van Hem die den nieuwen tijd ten leven zou helpen brengen.

VICARIVS FILII DEI.

Deze woorden komen voor op pagina 94, in ons vorig nummer. Een kleine opmerking werd ons gemaakt met betrekking tot de spelling van het tweemaal voorkomende woord VICARIVS De laatste letter V in dit woord heeft bij ons de uitspraak U. Daarom schrijven wij nu U. Doch niet zoo oorspronkelijk, en in de Latijnsche taal, heeft en behoudt dus de waarde van een 5.

Men zal vinden, dat ook zelfs de Hollandsche U niets anders is dan een van onze twee uitspraken der letter V, — en waar wij nu U schrijven, zoowel als waar wij V gebruiken, schreef het Oud-Hollandsch in beide gevallen immer V.

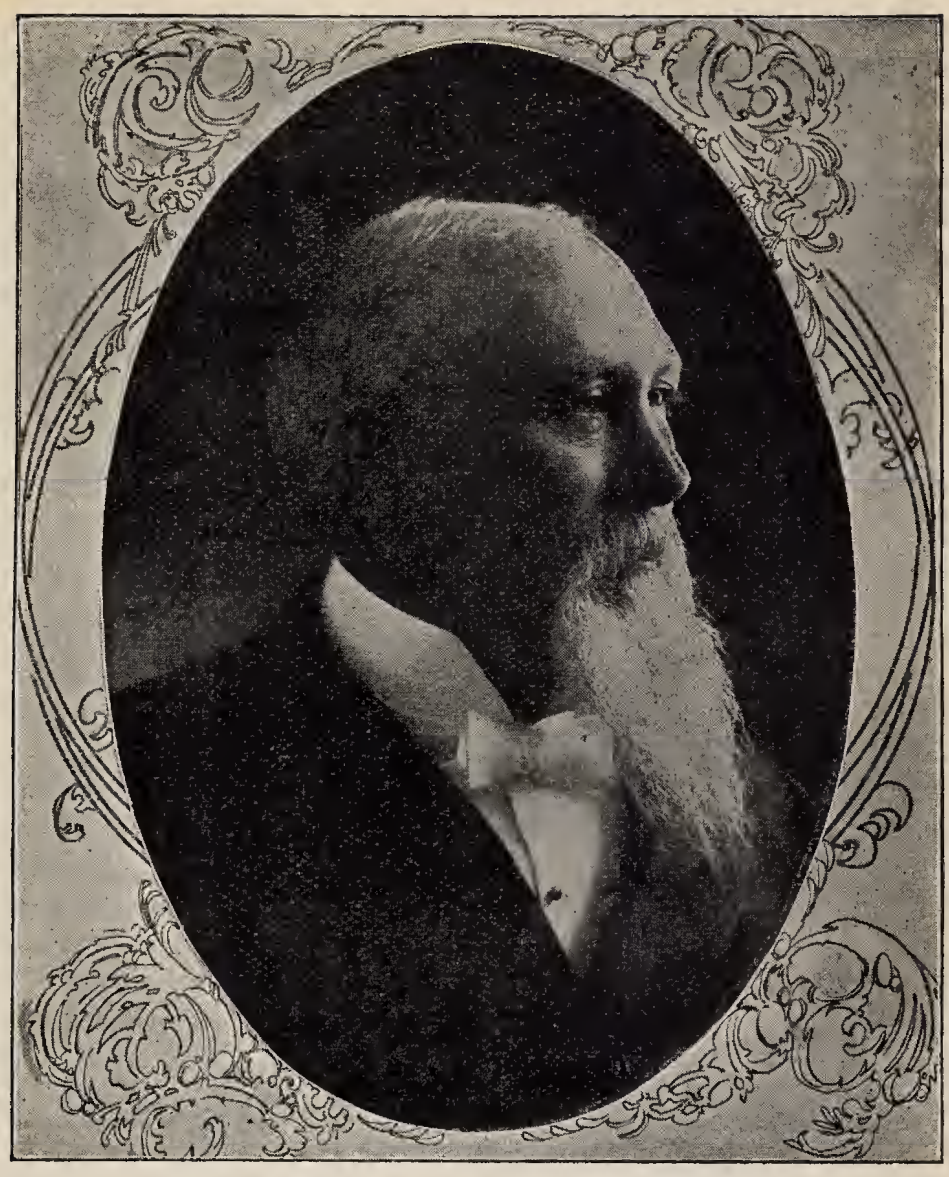

APOSTEL JOHN HENRY SMITH.

Apostel John Henry Smith is de zoon van Apostel George A. Smith. Hij werd den 18den September 1848 te Carbunca, bij Council Bluffs, Iowa, geboren. Zijn vader was een van de pioniers die in Juli 1847 in de Vallei van het Zoutmeer aankwamen. In hetzelfde jaar tot zijne familie aan de Missouri-Rivier terugkeerende, werden toebereidselen gemaakt voor het vertrek naar de vallei, die zij den 27sten October 1849 bereikten.

John Henry werd den 18den September 1856 gedoopt, en zijn vader bevestigde hem tot lid van de Kerk. Als jongen woonde hij de school bij te Provo en te Salt Lake City. Terwijl zij te Provo woonden, ontkwam hij op wonderbare wijze aan den drenkelingsdood. Toen hij met andere jongens de Provo-Rivier overstak in een boot, sloeg deze om.

John Henry bleef vastzitten in een hoop drijfhout, en werd eenigen tijd onder water gehouden. De menschen die op den oever stonden, hadden hem opgegeven als verloren, toen een onzichtbare macht hem plotseling scheen op te lichten en hem op den oever legde. Later werd vernomen dat zijn vader, omtrent dien tijd een diepen indruk verkregen hebbende dat zijn zoon in gevaar was, ernstig voor hem had gebeden.

Nadat hij zich in het huwelijk had begeven, in 1866, werkte hij als telegrafist te Provo. Een jaar later werd hij gekozen tot raadgever van Bisschop Follet, van de Vierde Wijk. Later verhuisde hij naar Salt Lake City, om voor zijn vader te werken. In 1874 werd hij op zending geroepen naar Groot-Brittanje, en werkte hij een tijd lang in de Birminghamsche Conferentie. Vervolgens bezocht hij bijna al de Conferentiën van Groot-Brittanje, en in gezelschap van President Joseph F. Smith en andere Ouderlingen de zendingen op het vasteland.

Den 22sten November 1875 werd hij tot Hoogepriester verordineerd en aangesteld om over de Zeventiende Wijk te Salt Lake City te presideeren. Hij nam nu ook in de aangelegenheden der politiek van het Territoor eene voorname plaats in, en diende verscheidene termen in de Wetgevende Kamers. Den 27sten October 1880 werd hij door President Wilford Woodruff tot Apostel verordineerd.

In 1882 werd Apostel Smith naar Europa gezonden, om over de Europeesche Zending te presideeren; hij was twee jaar en vijf maanden van huis afwezig. Behalve het waarnemen zijner kerkelijke plichten nam hij werkzaam deel aan de belangen van den Staat en van het land. Hij was president van de Conventie die de grondwet heeft opgesteld, onder dewelke Utah als een Staat in de Unie werd opgenomen. Hij is herhaaldelijk lid van Irrigatie- en Trans-Mississippi Congressen geweest, en werd in deze vergaderingen tot eereplaatsen gekozen. Apostel Smith is deswege wijd bekend onder de voorname mannen van Amerika, en President Roosevelt is een zijner persoonlijke vrienden.

„Het is niet noodig", zegt Edwin F. Parry, „dat men met Apostel John Henry Smith nauw verbonden zij, om zijn karakter te kunnen verstaan, want het heeft geen misleidende of gekunstelde zijde. De beweegredenen door welke hij geleid wordt, zijn op zijn open gelaat te lezen en in zijn gemakkelijk, natuurlijk en bescheiden optreden waar te nemen. Hij is oprecht in al zijne handelingen — nooit schuldig aan dubbelhartigheid — en drukt zijne gevoelens altijd uit op klare, duidelijke wijze. Hij bezit de moed van den hoogsten rang — een onverschrokkenheid die geboren is uit de bewustheid dat hij in het recht is. Deze hoedanigheden geven aan alle menschen met wie hij in aanraking komt den indruk dat hij oprecht is in zijne overtuiging — of zij met zijne meening instemmen of niet. Hij is blijmoedig gestemd, altijd hoopvol, en beschouwt immer de lichte zijde van de toestanden tegenover dewelke hij komt te staan, hoe ontmoedigend het uitzicht ook moge zijn. Hij

ziet en waardeert gereedelijk de goede eigenschappen van anderen, bedenkt altoos hun welzijn, en is onbekrompen van zienswijze. De eigenschappen van zijn hart zijn even goed als die van zijn verstand, en hij is buitengewoon milddadig. Door zijn bestendig-oprechte levenswijze heeft hij een naam van eerlijkheid en braafheid bevestigd, zonder dien niemand kan hopen het vertrouwen zijner medemenschen te verwerven en te behouden, hoe schitterend zijne andere begaafdheden ook mogen zijn. Als een redenaar is Apostel Smith overtuigend, krachtig en welsprekend. Zijne welsprekendheid kenmerkt zich door diepen ernst. In gesprek legt hij dezelfde ernstigheid aan den dag en is altijd interessant en onderhoudend. Maar het groote geheim van zijn invloed bij de menschen is zijne liefde voor hen. De macht die sommige menschen, meer dan andere, schijnen uit te oefenen over hunne medemenschen — zelfs dikwijls tegen den wil dezer laatsten — wordt soms genoemd persoonlijk magnetisme. De aantrekkingskracht die Apostel Smith bezit, is anders niets dan het magnetisme der ware liefde voor het menschdom."

HOE EEN ZONDAGSCHOOL-LES VOOR TE BEREIDEN.

In dit zeer noodzakelijke deel van het Zondagschoolwerk zijn er tenminste drie vraagstukken, die de leeraar heeft op te lossen. Ten eerste: het doeleinde dat men wil bewerken bij het bereiden van iedere les in den cursus. De leeraar behoort in de eerste plaats te vragen: „Wat hoop ik te doen of teweeg te brengen door deze les?" Dit is het eerste vraagstuk, en wanneer het beslist is, zal het antwoord onmiddellijk leiden tot de tweede vraag, n. l.: „Welke middelen heb ik ter hand of binnen mijn bereik, om het gewenschte met deze les te volbrengen?" Meer uitvoerig: „Welke personen, boeken, verhalen, platen, voorwerpen of andere hulpmiddelen kan ik, met den geest mijner roeping, gebruiken om het beste resultaat uit de les te verkrijgen?" Het antwoord op dit tweede vraagstuk uitgewerkt hebbende, staat de leeraar dadelijk voor het derde: „Welke methode zal tot mijn doel en voor mijne middelen het meest geschikt zijn?" Men zal indachtig zijn, dat verscheidenheid van methode de grootste belangstelling bevordert, en dat zij behoedt tegen waanwijze routine. Als de voorgaande les bijna geheel ondervragend van methode was, schijnt het raadzaam dat de behandeling van de volgende meer verhalend zij. Een voorzichtige overweging van den uitslag der laatste les, is één goede gids bij het bepalen der methode te volgen bij de komende les. Iedere omstandigheid, waardoor eene les mislukt is moet door den leeraar zorgvuldig in aanmerking genomen worden, en in het bereiden der studie met de leerlingen moet bijzondere moeite gedaan worden om een herhaling van een dergelijk abuis te voorkomen.

Terwijl het van groot belang is om een zeker werkplan in gedachte

te hebben, zou het voor het succes noodlottig zijn, indien men op slaafsche wijze een uitgewerkte methode volgde zonder onverwachte toestanden en omstandigheden in aanmerking te nemen. Zeker man moge, b.v., zich voornemen om den 15den Maart zijn haver te zaaien, maar als de grond op dien dag bevroren is of er valt regen, zou het redelijk zijn dat hij zijn programma wijzigde en in plaats van haver te zaaien, iets anders verrichtte. Rekening moet daarom altijd gehouden worden met de klas, en de onderwijzers doen wel, indien zij in gedachte houden dat de methode voor de leerlingen is, en niet de leerlingen voor de methode.

Men kan geen les voorbereid noemen, alvorens het doel en de methode den leeraar duidelijk zijn geworden, en wanneer de tijd is aangebroken voor de behandeling der les in de klas, kan hij eenige of al de toebereidselen wijzigen, naarmate de omstandigheden dat vereischen, maar indien hij geen plan of doel, middelen of methode heeft, is hij zekerlijk aan de genade der omstandigheden overgegeven en heeft niets waarvan hij kiezen kan dan hetgeen de omstandigheden hem aanbieden. De ware leeraar is in eene mate boven omstandigheden verheven, en heeft plannen tot ver in de toekomst strekkende. Wie is hem het meest gelijk? De plannenmaker, of hij die zich aan het toeval overgeeft?

Er zijn twee soorten van voorbereiding: de persoonlijke en de gemeenschappelijke. De eerste is een voorbereiding door den onderwijzer alleen, en de tweede door een aantal onderwijzers van dezelfde afdeeling tezamen. De hoofdleeraar eener afdeeling, of de President der Zondagschool, behoort wekelijks of om de twee weken met zijne medewerkers samen te komen; een of meer lessen van den rooster worden gekozen en met het oog op doel, middel en methode overwogen en dan aan zekere leeraars gegeven ter behandeling vóor hunne mede leeraars, die hunne gedachten en opmerkingen over het werk te kennen geven, en de hoofdleeraar kan veranderingen voorstellen. Het is gewenscht om den leeraar ten minste een week tijds te geven tot het bereiden eener les die in de leeraarsvergadering eener afdeeling moet verhandeld worden, en in den regel leveren zulke wekelijksche vergaderingen betere resultaten dan half-maandelijksche. Onberekenbaar voordeel wordt door de onderwijzers zelven uit deze normale vergaderingen verkregen, en het succes van het Zondagschoolwerk is met zoodanig voorbereide lessen hoogst bevredigend. Deze leeraars-vergaderingen der afdeelingen moeten niet alleen leerrijk zijn, maar ook een bron van kracht.

Is er in de gansche wereld een zendingsveld, hetwelk boven dat der Zondagschool verheven is? Alle voorspoedige zendelingen leggen zich toe op studie, en de Geest Gods, die in alle waarheid leidt, wordt gegeven aan allen die hem zoeken. Olivier Cowdery verloor de gave van vertaling, omdat hij die niet behoorlijk oefende. Een avond per week kan dus wel gebruikt worden tot het bereiden van Zondagschool-lessen. De jeugd van Israël behoeft en verdient waarheid in de beste vormen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

HET ZIONISME.

Een voornaam Israëliet, de heer M. D. Horowitz, geeft in de „*Hatikwah,*" het officiëel orgaan van het Zionisme, een zeer duidelijk overzicht van deze belangrijke beweging. De beschrijving is vrij van illusioneele opvattingen, en terwijl zij erkent dat het „Zionistisch" begrip bij de Joden tot voor enkele jaren slechts bestond in den zin van een geheimzinnigen droom en eene oogenschijnlijk hopelooze hoop, verhandelt zij op zakelijke wijze den overgang van het begrip tot den vorm eener intelligente beweging, alsook het bepaalde, werkelijke doel derzelve.

De Heiligen der laatste Dagen stellen een levendig belang in het „Zionisme," want zij zien in de geschiedenis der Joden gedurende de laatste achttien eeuwen de vervulling van de profetie uitgesproken in Deut. 28 : 64 - 67, als een gevolg van de voorwaarden in dat hoofdstuk gesteld aan dit volk. Maar zij gelooven ook in de eindelijke vergadering van het volk der belofte, naar het land hunner vaderen, zooals op talrijke plaatsen der Schrift voorspeld. (Zie „*Verwijzingen naar de Boeken der Kerk,*" onlangs door deze Zending uitgegeven.) De werken welke God bestuurt, zijn altijd wonderbaar, en zijn immer een onderwerp van hoogst belangrijke studie. Hij die ze nagaat, kan niet anders dan gesterkt worden in zijn geloof in God en Diens overtreffende wijsheid, rechtvaardigheid en liefde.

Het is duidelijk, dat de Israëlieten niet uit een godsdienstig oogpunt trachten zich te vergaderen, en het is twijfelachtig of het volk, dat op godsdienst-gebied in zulk verval is geraakt, ooit op dien grond de profetie zou in vervulling brengen. Doch de beweegredenen, die hen wèl aandrijven, zullen het middel zijn tot hunne vergadering naar Palestina. Daarna zal de Heere over hen „te Jeruzalem uitstorten den Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Hem aanschouwen, dien zij doorstoken hebben." (Zach. 12 : 10).

Uit het overzicht der „*Hatikwah*" geven wij hieronder eenige uittreksels, die het meest treffend schijnen.

„Het denkbeeld van een Joodsch volk en een Joodsch land heeft zijn oorsprong in de geschiedenis; maar beiden bestaan nu sedert eeuwen in een toestand die met betrekking tot elkander tegenstrijdig en onnatuurlijk is. Het denkbeeld van een Joodsche politiek is daarentegen van jeugdig bestaan, en vat zich samen in deze woorden: ‚Het verkrijgen van een openbaar van rechtswege verzekerd tehuis in Palestina.'

„Hun die, wegens hun ongeduld of hunne vijandelijkheid, der Zionistische politiek verwijten dat zij, na een bestaan van zeven jaren,

nog niet tot het gestelde doel is gekomen, ontbreekt het noodige doorzicht en het begrip van politiek. Kan men aan een beweging tot herleving van een volk grenzen stellen? Bepaalt men een termijn voor politieke oogmerken? Het Zionisme beweegt zich door de ontvouwing der gebeurtenissen heen in de richting van haar doel, en wij, wij dragen de diepe overtuiging dat het eenmaal dit doel zal bereiken, wat ook het toekomstige lot van het Turksche rijk, of de toekomstige samenstelling van het Europeesche equilibre moge zijn, want dat is de eenige logische en redelijke uitkomst van onze valsche positie te midden van de Europeesche volkeren."

M. D. Horowitz verklaart verder, op welke wijze het Engelsche Gouvernement zijn ondersteuning en medewerking heeft beloofd en getoond, en ook zelfs land heeft aangeboden in Egypte; dat de begunstiging van den Duitschen keizer is verkregen; en dat Rusland toegestemd heeft in de ontwikkeling van het Zionisme in Rusland.

„Maar de voornaamste belanghebbende van allen is Turkije. Wat verlangen wij van haar? Dat zij ons privilegiën afsta over Palestina en een deel van Syrie. De privilegiën die wij verlangen, is een „Eigen regeering, onder de suzereiniteit van den Sultan." De onderhandelingen van Dr. Herzl met den Sultan hebben bewezen, dat het beginsel van een toekenning van privilegiën niet met tegenstand van de Turksche Autoriteiten zou te kampen hebben. Het is overigens een historisch feit, dat de betrekkingen van de Joden met Turkije ten allen tijde, — zeldzaam geval, — vriendschappelijk zijn geweest, het is het eenige land dat den Joden altijd vriendelijk is geweest. In 711 verkregen er de Joden, aan het fanatisme van Spanje ontkomen, volstrekte godsdienstvrijheid en eigene binnenlandsche regeering; in 1452 verlosten de Turken hen van het Byzantijnsche juk, en veertig jaren later boden zij de gastvrijheid aan de Spaansche bannelingen; en ten laatste, toen de Joden in 1900 in groote menigten Rumenie verlieten, stelde de Turksche regeering landerijen kosteloos tot hunne beschikking en voorzag zelfs in hunne installatie aldaar. Er kan dus geen sprake zijn van Muzelmansche vijandschap, in den zin van een haat uit Ariaansche beginselen.

„Het is daarentegen duidelijk dat de vestiging van het Joodsche volk in Palestina een hoogst gunstigen invloed zou hebben op de zaken van Turkije, behalve de rechtstreeksche, geldelijke voordeelen die zij verkrijgen zou door den verkoop der privilegiën. Verre van winstgevend te zijn, kost Palestina aan Turkije groote sommen geld. Bovendien — en het is geen geheim — gaat deze in werkelijkheid te gronde, als een gevolg van de uitgaven die haar de toestand van den gewapenden vrede van Europa oplegt. Onder deze omstandigheden kan Turkije er slechts bij winnen, indien handel en nijverheid, dank zij de tegenwoordigheid van een krachtig en ondernemend volk, er in die mate zullen ontwikkelen dat Palestina en al het omliggende land weer tot bloei zal komen.

Turkije is er nog niet in geslaagd, zich de groote uitvindingen dezer eeuw toe te eigenen, en dat is een van de redenen waarom zij wijgert zoodat zij onophoudelijk het doelwit is van diplomatieke nota's en internationale expedities. De aanwezigheid van een volk dat over al de overwinningen der moderne techniek beschikt, en is opgevoed met de lessen der zedelijkheid, en bovendien bekwaam is om zijne vlijtige werkzaamheid te doen stroomen in de natuurlijke traagheid van de Mahomedanen, is bestemd om aan zulk een toestand een einde te maken. Het zou van stonde aan zijn de invoering van de Europeesche beschaving in den oosterschen toestand van half-wilden. Waarom zou Turkije zich niet versterken door de Joden tot zich te roepen, indien Spanje zich verzwakt heeft door hen te verjagen. Zij maken slechts aanspraak op een plaatselijke zelfregeering, en hunne minderheid zal altijd de zekerste waarborg van hunne trouw tot hun leenheer zijn. Samengevat dus, — Staathuishoudkundige, financiëele en politieke voordeelen, en zelfs een heilzame uitwerking op zedelijk en volkenkundig gebied. Zou men een weerstand van de zijde der Turksche regeering kunnen verstaan?

„En de Europeesche machten? Zonder uitzondering is het ook in haar belang, dat het Joodsche vraagstuk hare oplossing ontvangt in Palestina.

„Van het standpunt der buitenlandsche politiek is het een bewezen feit dat Palestina, in geval van een mogelijke verdeeling van Turkije, — mogelijkheid die niet te voorzien is, — aan geen der bestaande machten zou kunnen overgaan, want Palestina is de handelssleutel voor Afrika en Azië, en bovendien het strategisch punt met het oog op Indië. Die overwegingen brengen de groote belangen der natiën in het spel, waaruit vloeit dat slechts een nieuw volk, dat niet één politieken band met de volkeren van Europa heeft, zou kunnen geroepen worden om er zich te vestigen: de onderlinge jaloerschheid der natiën zal een waarborg te meer zijn voor de onaantastbaarheid van het grondgebied. De vestiging aldaar van het Joodsche volk zal ook nieuwe markten openen voor de producten van den handel en de nijverheid van Europa en Amerika, en zal zelve door zijn eigen voortbrengselen tot den rijkdom der aarde bijdragen.

„Dusdanig is het algemeene belang, waarbij nog moet gevoegd worden het belang van iedere natie bij zulk een oplossing. De landen die voornamelijk in de Joodsche quaestie betrokken zijn — ten eerste, Rusland, Rumenië en Oostenrijk, omdat de Joodsche volksverhuizing zich aldaar voedt, — vervolgens Engeland en de Vereenigde Staten, omdat zich de landverhuizing daarheen richt, — hebben er alle belang bij, de eersten zich te bevrijden van, de tweeden zich te vrijwaren tegen, een overlading van Joden, hetgeen men met een wetenschappelijke uitdrukking zou kunnen noemen eene Joden-oververzadiging. De eerstgenoemden hebben het ten volle bewezen door hunne drukkende uitzonderingswetten, hunne „pogroms," hunne bloedbaden, hun anti-semi-

tisme; de anderen door nieuwe beperkende en protectionistische wetten, zooals b.v. de Anti-alienbill. Het Zionisme, dat zich tot taak stelt — na de waarborg der volkeren en de privilegiën ontvangen te hebben — de tegenwoordige en toekomstige emigratie naar Palestina te richten, verhelpt die oververzadiging van Joden; het verleent den mogendheden den dienst, van haar te bevrijden van een element dat òf belemmerend voor haar wordt, omdat het de waardevermindering van het werk teweeg brengt, òf hinderlijk, omdat het in strijd komt met „menschlievende beschouwingen" en christelijke vormen.

DE LAMMEN DOEN WANDELEN EN DE DOODEN OPGEWEKT.

„Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de Ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren: En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten. (Jak. 5 : 14.)

Het eenige middel dat wij stervelingen hebben om onzen Hemelschen Vader te smeeken, is het gebed. Christus legde, toen Hij op aarde was, bizonderen nadruk op deze wijze van gemeenschap-hebben, door te beloven dat, „alles wat wij in geloof zouden vragen, ons zou geschonken worden." Een belofte van dien aard moet van gewicht zijn voor ieder die zich Christen noemt, voornamelijk wanneer men beseft dat zij gedaan werd door Hem die door God Zelf was verordineerd om de Zaligmaker der wereld te worden. De verzekering wordt aan alle oprechte geloovigen gegeven, dat hunne smeeking om genade niet tevergeefs tot den troon daarboven zal stijgen. De Heiligen der laatste Dagen hechten vurig geloof aan alle dus gemaakte beloften. Vele getuigenissen kunnen door hen worden gegeven, dat Gods beloften nooit worden gebroken.

Wij verwachten zalig te worden door gehoorzaam te zijn aan de wetten en verordeningen van het Evangelie van Christus. Waarom? Omdat Hij die belofte gedaan heeft aan een ieder „die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn." (Mark. 16 : 16). Wij verwachten en hebben recht om te verwachten van onze kwalen genezen te worden door geloof en de zalving door de dienstknechten Gods. Vraagt men onze redenen voor zulk een geloof, zoo is ons antwoord eenvoudig, dat Hij die zijn leven gegeven heeft op den Calvariënberg, de belofte heeft uitgesproken. (Mark. 16 : 18). Wij, die deelgenooten zijn geworden van het Evangelie van Christus, door openbaring, hebben alle recht op het genieten van al de vruchten ervan. Dat dit vruchten zijn van het ware Evangelie zal door hem die de Heilige Schrift aandachtig heeft gelezen, niet ontkend worden. (Zie Mark. 16 : 15—18).

Zooals de tekst aan het hoofd van dit artikel aanduidt, werd de leer van de zalving met olie geleeraard en in praktijk gebracht door Christus en Zijne Apostelen. (Mark. 6 : 5, 13; Jak. 5 : 14.) Op dezelfde wijze en door dezelfde macht worden ook in deze dagen de kranken van hun lijdensleger verlost.

Met genoegen verhaal ik hier, als voorbeelden van deze macht, twee uit de vele gevallen, waarvan ik persoonlijk getuige ben geweest. Deze beide gebeurtenissen zijn eenige jaren geleden in mijn geboorteplaats voorgekomen.

Een jong meisje dat met hare ouders het Evangelie had gehoord en aangenomen, toen zij in de Zuidelijke Staten der Unie woonden, had het gebruik van hare beide beenen geheel verloren. Ik herinner mij niet, of haar toestand was veroorzaakt door een ongeluk of door ziekte, doch het zij voldoende om te zeggen, dat het haar geheel onmogelijk was om te loopen. Hoewel zij een invalide was, hoorde men haar echter nooit murmureeren. Zij was van nature gemakkelijk tevreden, en zij vond veel troost in het bijwonen der vergaderingen der Kerk, waarheen zij immer in een wagen moest gereden worden. Hare prille jeugd in aanmerking genomen, was haar geloof buitengewoon groot. Op haar eigen verzoek, betuigden de Heiligen van de gemeente hunne gewilligheid om in haar belang te vasten. De volgende vastendag werd voor de gelegenheid bepaald, en op dien dag zou zij door de Ouderlingen gezalfd worden. Toen de vastgestelde tijd aanbrak, waren al de belanghebbenden in ons bedehuis vergaderd, benevens een goede opkomst Heiligen. In den loop der vergadering werd zij naar een stoel op de tribune gedragen. Verscheidene Ouderlingen omsingelden haar en bedienden gezamenlijk de zalving aan haar. Hunne handen waren nauwelijks van haar hoofd afgenomen, toen zij op hare voeten sprong en voor het eerst in drie jaren zonder hulp naar hare zitplaats in de zaal liep. Zij is steeds in leven, en geniet het volle gebruik van al hare ledematen.

Het andere geval van gezondmaking was dat van mijne moeder. Zij was eenigen tijd krank geweest, en werd ondanks alles wat zorgvuldige verpleging en liefderijke handen konden doen, van lieverlede erger. Wegens haar hachelijken toestand waren eenige onzer naastbestaanden tot hare sponde genoodigd. Het was allen duidelijk, dat zij voortdurend zonk. Zij verloor alle bewustzijn, haar lichaam werd koud en levenloos als marmer. Mijn vader verwijderde zich, alsof hij de kamer wilde verlaten, keerde zich eensklaps tot mijn oom, en vroeg om hem te helpen haar te zalven. Deze, haren toestand ziende, antwoordde: „Het is nu te laat, ze is dood," maar toen hij de diepe smart van mijn vader zag, kwam hij nader, en zij zalfden haar tezamen. Onmiddellijk ontstond leven en gevoel in haar gestel; zij opende hare oogen, en zeide op een nauwelijks hoorbaren toon: „Wrijft als 't u belieft

mijn handen, want ik ben koud." Vijftien minuten later zat zij in een stoel bij het vuur.

Ik weet en getuig, dat deze dingen werden gedaan door de macht van het Priesterschap, hetwelk de ware dienstknechten Gods dragen, en in den naam van Jezus Christus. DELBERT E. WILCOX.

(Overgezet). *President der Rotterdamsche Conferentie.*

EEN ONPARTIJDIG OVERZICHT

VAN

„MORMOONSCHE" LITERATUUR.

The *Gentleman's Journal* van 24 Februari 1906, in Engeland uitgegeven, schrijft het volgende buitengewoon gunstig en oprecht overzicht van „Mormoonsche" literatuur.

„Het Mormoonsche hoofdkwartier in Engeland, 10 Holly Road, Fairfield, Liverpool, is de uitgever van die boeken welke wij moeten bestudeeren, willen wij de leeringen van dit merkwaardige volk waarlijk verstaan en er over kunnen discuteeren. Het *Boek van Mormon* kan nu voor een paar schilling verkregen worden, maar het is een van de interessantste, opvallendste van al onze geschiedkundige boeken, dat nieuwe inzichten oppert en tevens den onderzoeker versteld doet staan. Het is in Oud-Testamentischen stijl geschreven, en geeft ons de geschiedenis van een aantal Joden die, eeuwen vóór de Christelijke tijdrekening, naar Amerika overstaken. Het geeft verslag van de loopbaan van twee takken van deze Joden, en zoo ver ons bekend is, zijn zijne geschiedkundige feiten nooit in het minst geschokt geworden. Zij houden tot op dezen dag volkomen staande. Het boek zou aandachtig en zelfs met dankbaarheid moeten bestudeerd worden, zij het ook slechts als een geschiedkundig document dat over vele eeuwen strekt. Het boek wekt meer belangstelling, naarmate men vordert in de studie. Het was een stoutmoedig durven van de Mormonen, toen zij Salomon Spaulding's *„Gevonden Manuscript"* verbatim nadrukten, want men had beweerd dat dit de grondslag was van het Boek van Mormon. De bewering was belachelijk en nog erger; maar de beste manier om dat aan te toonen, was het document zelf te herdrukken, en dat werk insgelijks ligt voor ons en is dubbel interessant: het is interessant als een verhaal en het is interessant daarin dat het blijkt op geenerlei wijze in verband te staan met het Boek van Mormon.

„ *„Het Sprookje van het gevonden Manuscript,"* door Ouderling George Reynolds, is een meesterlijke ontmaskering van de poging tot misleiding van het publiek. De oorsprong van het Boek van Mormon moet nog verklaard worden, tenzij wij Joseph Smith's uitlegging van deszelfs ontstaan aannemen. Velen zijn hiertoe niet bereid, en moeten

zich dus besluiten om het werk van toekomstige geschiedvorschers af te wachten. Reynolds schrijft altijd met kracht en klaarheid. Indien het Boek van Mormon correspondeert met het Oude Testament, zoo correspondeert de *Leer en Verbonden* met het Nieuwe Testament. Het betuigt te bestaan uit een reeks openbaringen aan Joseph Smith gegeven, en strekkende over een aantal jaren. Het Boek is in ieder opzicht merkwaardig, en geeft ons de ziel zelve van het Mormonisme. Het stelsel kan zonder de hulp van dit werk nooit volkomen verstaan worden. Het is sterk-bindende lectuur van het begin tot het einde, en toont duidelijk genoeg dat Joseph Smith een zeer buitengewoon man was. Het boek kan niet te algemeen bekend zijn, of te ernstig bestudeerd worden. Volgende in gewichtigheid op het *Boek van Mormon* en de *Leer en Verbonden*, en behoorende tot de voornaamste geschriften van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, is de *Paarl van Groote Waarde*, dat een frissche, opvallende zijde van de letterkundige voortbrengselen van Joseph Smith toont. Het boekdeel bestaat uit de visioenen van Mozes, het boek van Abraham, een nieuwe vertaling van Mattheüs 24, en de geschiedenis van de jeugd van Joseph Smith. Een eigenaardige frischheid en macht kenmerkt het werk. De *Stem tot Waarschuwing*, door Parley P. Pratt, den Mormoonschen Martelaar, is feitelijk een beknopte uitlegging van al de leerstellingen van de Mormoonsche Kerk. Zij is ernstig, veredelend, verheven in taal en geheel innemend. Wij behoeven hier niet aan toe te voegen dat wij met het Mormonisme niet instemmen, maar wij kunnen juist om die reden eerlijk de waarde van eenige zijner boeken uitspreken."

ZENDINGSNIEUWS.

In de Zending der „Gezelschaps-Eilanden," gelegen in den Stillen Oceaan, werden verscheidene eilanden door een orkaan en cycloon bezocht. Vele huizen en een aantal kerken en openbare gebouwen werden vernietigd. Het hoofdkantoor van onze zending aldaar, dat op een heuvel gelegen is, bleef gespaard. De negen onzer zendelingen en twee vrouwelijke zendelingen, welke zich in die streek bevonden, bewezen, met levensgevaar, zulke belangrijke diensten, ook in het redden van de archieven van het Amerikaansche Consulaat, dat hun heldhaftig gedrag door den Consul aan het Gouvernement der Vereenigde Staten werd gerapporteerd.

De Zending van de Zuidelijke Staten (Ver. St.) was wederom het tooneel van vijandelijke daden tegen het werk van het Evangelie. Op Harker's Eiland, in den Staat Noord-Carolina, dat een 400 inwoners telt, bevinden zich 32 Heiligen der laatste Dagen. Met veel opoffering had deze kleine gemeente in het begin van 1904 een aardig eigen kerkgebouw opgericht, en had daarbij tegenstand van de zijde van het volk

te verduren. Daarna genoten zij vrede, tot eenige zendelingen in hun midden kwamen om het kerstfeest met hen te vieren. Zij vonden daar een predikant, zekeren Thomas Morgan, die alle pogingen in het werk stelde om het volk tot daden van geweld tegen de „Mormonen" aan te vuren. Dit had ten gevolg dat het volk in het algemeen nieuwsgierig werd omtrent de leer dezer zendelingen, en deze hielden vergaderingen met een gehoor van 200 tot 300 personen. Op aanzoek van de Heiligen van die plaats aan den President der Zending, werd ook overgegaan tot het openen van een vrije, openbare school zonder godsdienst, waar een der zendelingen onderwijs zou geven. Terwijl de toebereidselen werden gemaakt, werden de ophitsingen van den predikant en de bedreigingen van zijne volgelingen immer heftiger. In den nacht van 18 Januari j. l. werd de kerk met petroleum begoten en in brand gestoken. De vernieling van het gebouw was volkomen. De Heiligen werden door de zendelingen geraden zich op niemand te wreken. Vergaderingen en school werden voortaan in een woonhuis gehouden. De predikant begon nu met ongeteekende bedreigingen uit te zenden aan allen die hunne kinderen naar deze school zonden, of de zendelingen ontvingen, dat indien zij daarmede voortgingen, hunne woningen zouden verbrand worden. Dezelfde waarschuwing kwam aan eenigen die voornemens waren zich te laten doopen, doch de bedreiging weerhield hen niet van den doop. Het werd raadzaam geacht, dat de Ouderlingen voor een tijd het eiland zouden verlaten.

AANSTELLING EN VERPLAATSING.

Ouderling John H. Taylor is aangesteld tot President van de Luiksche Conferentie, in vervanging van Ouderling Alex Nibley, die binnen eenige weken de plichten van het Presidentschap der Nederl. Belgische Zending zal op zich nemen.

Ouderling Walter F. Hogan is verplaatst van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie; Herman Westbroek, van de Amsterd. naar de Rotterd. Conf.; Arnold van Limburg, van de Rotterd. naar de Arnhemsche Conferentie.

INHOUD:

De Nieuwe Tijd	Blz.	97
VICARIVS FILII DEI . . .	„	100
Apostel John Henry Smith . .	„	101
Hoe een Zondagschool-les voor te bereiden	„	103
Het Zionisme	„	105
De Lammen doen wandelen en de Dooden opgewekt . . .	Blz.	108
Een Onpartijdig Overzicht van „Mormoonsche" Literatuur . .	„	110
Zendingsnieuws	„	111
Aanstelling en Verplaatsing . .	„	112

Uitgave van Jacob H. Trayner, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.
Abonnementsprijs per jaar:
Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika $ 1.00.
Per exemplaar 10 cent.